

da so samo Francozi taki. Kaj ne, Slovenci občudujete Francoze in jih posnemate?»

»Pač v slabih rečeh, a v dobrih ne.«

Tako se je razpletal govor našima znancema, katera sta se slučajno našla in zaradi jednake usode postala prijatelja. Prvi je bil Slovenec in drugi Francoz. Oba sta bila nekdanj vrla rodoljuba, a ko sta se bila naveličala domačih napadov, sklenila sta iti po svetu,

živeti za-se in pozabiti domovine. Bila sta oba dovolj bogata moža, da se jima ni bilo treba strašiti dolge poti okrog sveta, a za silo bi se tudi ne bila branila kakega primerne delo. Sklenila sta, da potujeta skupaj in se ne ločita brez posebnega povoda.

Kmalu zadoni poslednjič znamenje iz parnega stroja, ladija se nekoliko zasuhe, potem pa reže valove po kanalu. Naša potnika gledata nema s krova na

New-York.

velikanska mesta, nad katerimi se vlačijo dim iz tisočerih tvorniških dimnikov. Polagoma jima izginejo izpred očíj in le morska površina se kaže na vseh straneh. Pustita otok Manski na desni, nesrečno Irsko pa na levi strani in na atlanski oceanu zakličeta še: »Z Bogom, Evropa!« Tako odtrgata svoji duši od starega sveta.

Vožnja jima ni povzročila nikakih ne navadnih slučajev. Čudno se jima je zdelo, da so katoličani in protestantje

— vsak po svoje — posvečevali nedeljo z božjo službo. Celo pri sv. maši sta bila. — Ko sta se sedmi dan pripeljala do Novofundlandskega pomorja, strašila ju je gosta, neprozorna megla. Potniki so se strahom menili: »Kaj, ko bi sedaj trčili z drugo ladijo?« Vsi so skoro molče gledali na tri mornarje, ki so morali s svojimi bistrimi očmi paziti, kdaj se približa kaka ladija. Po sreči ni prišla nobena blizu Belfasta. Deseti dan sta bila znanca v New-Yorku. (Konec.)

